

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně **E. V.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 6. 2015, č. j. 57 A 67/2014 - 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce v řízení před Krajským soudem v Plzni napadl žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2014, č. j. MV-10753-3/SO/sen-2012, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2011, č. j. OAM-49889-13/DP-2011. Správní orgán I. stupně tímto rozhodnutím nevyhověl žádosti žalobkyně a neprodloužil jí platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účasti v právnické osobě dle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s odkazem na § 35 odst. 3, a § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé téhož zákona. Shledal totiž existenci závažné překážky pobytu žalobkyně na území ČR spočívající ve formálnosti jejího pobytu, neboť v rámci posledního povoleného pobytu pobývala na území ČR v souhrnu pouze 40 dní.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dle jejího názoru nespécifikoval, na základě které podmínky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců povolení neprodloužil a žalovaný toto pochybení nenapravit. Pouze skutečnost, že se žalobkyně zdržovala na území ČR po omezenou dobu, nemůže být důvodem pro neprodloužení jejího pobytového oprávnění. Svoji

firmu je schopna řídit, aniž by musela být po celou dobu přítomna na území ČR, nemůže tak ovšem činit, aniž by měla povolen dlouhodobý pobyt a mohla operativně řešit nenadálé situace. Povolení k pobytu umožňuje a nikoliv příkazuje pobývat na území déle než 6 měsíců. Tzv. „přechodová razítka“, ze kterých správní orgány vycházely, nejsou směrodatná, neboť ne všechny pohyby žalobkyně jsou do cestovního dokladu zaznamenávány, a není tedy jednoznačně doložitelné jen na základě údajů z cestovního dokladu, jak dlouho se zde zdržovala. Kritériem prodloužení pobytového oprávnění mělo být to, zda se žalobkyně skutečně věnuje na území ČR podnikání, nicméně v tomto ohledu správní orgány neprovedly žádná šetření. Perzekuce žalobkyně za to, že pouze využívala svého práva svobodného pohybu, je protiústavní. Ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou prostřednictvím odkazu na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona uvedeny dva důvody pro zrušení pobytu, přičemž žádný z nich není řádně odůvodněn a rozhodnutí je v tomto ohledu neurčitě. Podle žalobkyně správní orgány nezákonně posoudily též otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgán má hodnotit zásah do soukromého života jako takový a nikoliv pouze na základě toho, že nebyl povolen pobyt jejím rodinným příslušníkům. Skutečnost, že rodinní příslušníci žalobkyně nepobývají na území, neznamená, že rozhodnutím o nepovolení pobytu cizince nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. I kdyby posouzení správních orgánů bylo dostatečné pro vyloučení zásahu do života rodinného, není dostatečné pro vyloučení zásahu do života soukromého.

Krajský soud v Plzni žalobu rozsudkem označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí zamítl. Dospěl k závěru, že z výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, lze dovést, že k neprodloužení pobytu došlo z důvodu zjištění *jiné závažné překážky* pobytu na území ČR. Specifikace důvodu odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je dostatečně určitá a nezpůsobuje nesrozumitelnost rozhodnutí správních orgánů. Nepřisvědčil dále ani namítané nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. K argumentaci žalobkyně, podle níž nelze vycházet pouze z přechodových razítek v jejím cestovním dokladu, konstatoval krajský soud shodně se správními orgány, že razítka v cestovním dokladu představují dostatečný důkaz o délce skutečného pobytu žalobkyně na území ČR. Soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že zjištěný skutkový stav neprokazuje, že by žalobkyně po dobu předchozího pobytu plnila jeho účel. Bylo na žalobkyni, aby podrobně popsala a doložila své konkrétní obchodní aktivity a majetkové poměry dané společnosti. Teprve takto konkretizované tvrzení se mohlo stát podkladem pro náležité dokazování ve správním řízení. Krajský soud dále shrnul výpověď žalobkyně týkající se jejího podnikání v ČR provedenou v řízení před správním orgánem a uzavřel, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně plnila účel jí uděleného povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že zjištěné skutečnosti spíše ukazují na formálnost jejího pobytu. Doplnil, že závěr, podle něhož neplnění účelu pobytu představuje *jinou závažnou překážku* pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 80/2011 - 69. Ve vztahu k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud uvedl, že žalobkyně na území ČR pobývala jen minimálně a za tak krátkou dobu zde nemohlo dojít k vytvoření jakýchkoliv soukromých či rodinných vazeb. Žalovaný přihlédl v této souvislosti ke všem skutečnostem, které byly k posouzení dané otázky podstatné, tedy k tomu, že i nejbližší rodinní příslušníci žalobkyně se na území ČR zdržují minimálně. Žalobkyně jiné konkrétní skutečnosti, v nichž by spatřovala nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, v předcházejícím řízení ani v podané žalobě neuvedla.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc

vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k novému projednání.

Namítla předně, že krajský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal námitky směřující proti aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Aplikace důvodu spočívajícího ve zjištění *jiné závažné překážky* pobytu je možná v situaci, kdy skutečně existuje specifický důvod, který je překážkou pobytu, jež však není definován v jiném zákonném ustanovení. Správní orgány i soud v projednávané věci shledaly, že stěžovatelka neplnila stanovený účel pobytu, v čemž spatřují zmíněnou jinou závažnou překážku. Pokud je však nenaplnění účelu pobytu samostatným důvodem pro neprodloužení povolení k pobytu, nemůže být zároveň *jinou závažnou překážkou* pobytu. Tím je zcela ignorováno pravidlo *lex specialis derogat legi generali*. Existuje-li konkrétní (speciální) ustanovení, na jehož základě lze neprodloužit povolení k pobytu, nelze než vyjít právě z citovaného speciálního ustanovení a nikoliv jeho zdůvodnění obcházet za pomoci užití obecného § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Stejně tak nelze souhlasit se závěrem, že pokud je účastník řízení zapsán ve veřejnoprávní evidenci, není možná aplikace § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány si fakticky odporují, neboť konstatují, že zapsání do příslušné evidence nepostačuje k naplnění účelu pobytu, přitom však konstatují, že nelze aplikovat důvod pro neprodloužení povolení, který se vztahuje k naplnění účelu pobytu přímo. Napadená rozhodnutí i rozhodnutí soudu jsou proto nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť uvedené dva závěry si navzájem odporují. Buď stěžovatelka neplní účel pobytu a správní orgán musí přesvědčivě odůvodnit, v čem je toto neplnění účelu spatřováno a následně aplikovat § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, anebo zjistí jinou závažnou překážku pobytu, definuje tuto závažnou překážku a náležitě zdůvodní, proč taková překážka pobytu na území brání.

Stěžovatelka nesouhlasila ani se samotnými důvody, pro které správní orgány neprodloužily její pobytové oprávnění, spočívajícími jednak v tom, že se nacházela na území ČR jen po omezenou dobu, a jednak v tom, že její obchodní společnost působila spíše formálně. Upozornila v této souvislosti na čl. 14 Listiny základních práv a svobod, podle něhož k pobytu na území nemůže být nikdo nucen. Náhled správních orgánů i soudu perzekuuující stěžovatelku za využívání práva svobodného pohybu je jednoznačně protiústavní. Jestliže jí postačovala doba, po kterou se na území ČR nacházela, k řízení dané firmy, nelze jí vytýkat, že se zde nacházela pouze po tuto dobu. Případná krátkodobá víza přitom v tomto ohledu postrádají možnost operativně reagovat na změnu situace a řešit urgentní záležitosti. Stěžovatelce nelze vytýkat pouze krátkodobé návštěvy zvláště za situace, kdy má své podnikatelské aktivity i v jiných státech a ve svém domovském státě. K povaze své podnikatelské činnosti pak uvedla, že ačkoliv je podnikání činností zaměřenou primárně na dosažení zisku, krátkodobá neziskovost, kdy se nedaří uzavřít obchody, ještě neznamená, že společnost neplní podstatu podnikání definovanou prvním řádem. Podnikání je dlouhodobá záležitost, přičemž v některých letech mohou být hospodářské výsledky nejen nulové, ale dokonce negativní. Ani takový stav však nic nevypovídá o podnikatelských aktivitách dané společnosti a už vůbec ne o aktivitě jednatele společnosti.

Stěžovatelka rovněž setrvala na závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu. Zpochybnila požadavek, aby v řízení před správními orgány, navíc bez zastoupení a potřebného vzdělání, tvrdila zásah do soukromého a rodinného života. Cizinec nepodává žádost s tím, že bude zamítnuta a tudíž logicky netvrdí nepřiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Podstatné okolnosti svědčící nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky nebyly zjištěny, ovšem ani nemohly být zjištěny, neboť správní orgány ani žádné relevantní zjištění neprováděly. Nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života nelze odmítnout jen proto, že rodina stěžovatelky pobývá převážnou dobu na území domovského státu. Její rodina hodlá přenést své podnikání

do ČR a zamezení pobytu bude mít jednoznačné následky do života nejen stěžovatelky, ale rovněž její rodiny.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze konstatoval, že skutečnostmi uváděnými stěžovatelkou se již zabýval v rámci odvolacího řízení. Odkázal proto na odůvodnění svého rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu.

Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, proto Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích rozsahu uplatněných důvodů; zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ke kasační námitce týkající se vzájemného vztahu § 37 odst. 1 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, respektive nesrozumitelnosti napadených rozhodnutí krajského soudu i správních orgánů, Nejvyšší správní soud předesílá, že na řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza. Z ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona se podává, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení ministerstvo taktéž zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, přičemž dle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona ministerstvo vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo je zjištěna *jiná závažná překážka* pobytu cizince na území.

Pokud jde o samotný vztah citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, vyšel krajský soud v projednávané věci v napadeném rozsudku z toho, že zde lze aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona. Odkázal přitom na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69 (všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zdejší soud se ztotožňuje s tímto závěrem krajského soudu a poznamenává, že nyní již konstantní judikatura správních soudů v tomto ohledu jednoznačně dospěla k závěru, podle něhož pod pojem „*závažné překážky*“ lze podřadit právě i nenaplnění účelu předchozího povoleného pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29). Přestože stěžovatelce byly uvedené závěry judikatury z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu známy, nad rámec již judikaturou v jiných věcech zohledněné argumentace se těmito závěry soudů nezabývala, ani s nimi nikterak nepolemizovala. Nejvyšší správní soud proto v projednávané věci neshledal důvod k tomu, aby se od citované judikatury odchýlil. Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu (stejně jako rozhodnutí správních orgánů) lze v tomto rozsahu označit za srozumitelné i přezkoumatelné, přičemž Nejvyšší správní soud v něm neshledal žádnou vnitřní rozpornost. Krajský soud dospěl k závěru o formálnosti předchozího pobytu stěžovatelky na území ČR, tedy uzavřel, že žalobkyně neplnila účel jí uděleného povolení k dlouhodobému pobytu. Úvahy vedoucí krajský soud k tomuto závěru lze považovat za přehledné, konzistentní a logické. Stěžovatelka závěry týkající užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců v dané věci dezinterpretuje a staví je do vzájemného rozporu, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti není (srov. též závěry Nejvyššího správního soudu plynoucí z rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 177/2015 - 36).

Ve vztahu ke kasační námitce, kterou stěžovatelka zpochybnila závěry správních orgánů a krajského soudu o omezené době pobytu na území ČR, lze předně uvést, že zákon o pobytu

cizinců skutečně nestanoví počet dnů, během kterých musí cizinec pobývat na území ČR, aby mu mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Posouzení délky pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, proto bude vždy záležet na zjištěných okolnostech daného případu. Stěžovatelka především namítla protiústavnost závěrů o nedostatečné délce jejího pobytu v tom smyslu, že jsou v rozporu se zákonem i s čl. 14 Listiny základních práv a svobod. S touto námitkou se však Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit. Podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod „[k]aždý občan má právo na svobodný vstup na území České a Slovenské Federativní Republiky. Občan nemůže být nucen k opuštění své vlasti“. Z citovaného ustanovení Listiny základních práv a svobod lze mimo jiné dovodit, že cizincům (oproti občanům ČR) nesvědčí ústavně zaručené právo vstupu a pobytu na území ČR. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl ve své předchozí judikatuře (aktuálně viz například rozsudek ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 105/2014 - 97), je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek, cizince vpustí či nepustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž jí byl vstup povolen. Úprava vstupu a pobytu cizinců na území ČR je svěřena zákonu o pobytu cizinců. Tento zákon v § 17 vymezuje, na základě jakých titulů může cizinec pobývat na území přechodně; jedním z nich je pak povolení k dlouhodobému pobytu. Hodlá-li cizinec pobývat na území ČR přechodně, musí zákonitě splňovat předpoklady pro získání povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud se nemůže ztotožnit s názorem stěžovatelky, podle níž jí správní orgány perzekuovaly za to, že využívala svého práva opouštět ČR. Stěžovatelce přirozeně nic nebránilo, aby z území republiky během doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně vycestovala, sama ostatně ani netvrdí, že by jí ve výkonu tohoto práva někdo bránil. To však nic nemění na její povinnosti dodržovat podmínky, které jsou nezbytné pro zachování povolení k dlouhodobému pobytu.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že plnění účelu pobytu nemůže být doloženo pouze tím, že je někdo zapsán (zde jako statutární orgán společnosti) v obchodním rejstříku. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, například dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti zde musí být skutečně vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50). Jak již bylo výše uvedeno, posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda tím cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech konkrétního případu. V projednávané věci stěžovatelka v řízení před správním orgánem ke svému podnikání uvedla, že obchodní společnost, kde je společníkem, se zabývá koupí a pronájmem nemovitostí, má jeden byt v Praze a jeden v Karlových Varech, přičemž pražský byt pronajímá a byt v Karlových Varech pronajímá v době, kdy stěžovatelka s rodiči (zbývajícími společníky dané obchodní společnosti) nepobývá na území ČR. Dodala, že je jedním z jednatelů společnosti, konkrétně se zabývá analýzou trhu nemovitostí v ČR a plánuje výpomoc studentům, kteří přijedou do ČR, v adaptaci na území. V Rusku vyhledává studenty, kteří hodlají v ČR studovat, případně osoby, které zde mají zájem o koupi nemovitosti. Společnost vydělává a obchod je úspěšný. Pro projednávanou věc je dále podstatné, že stěžovatelka v období od 22. 7. 2009 do 21. 7. 2011 průkazně na území ČR pobývala pouze po 40 dnů. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného sice tvrdila, že zde pobývala déle, toto její tvrzení však nebylo ničím podložné a nepodařilo se prokázat. Již s přihlédnutím k definici podnikání plynoucí z § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinného v době podání žádosti stěžovatelky o prodloužení platnosti pobytového povolení, podle níž se jedná o soustavnou činnost, nesvědčí shora uvedené skutečnosti o tom, že by stěžovatelkou deklarovaný účel (podnikání) byl naplňován. Závěr, že skutečná délka pobytu stěžovatelky na území ČR po dobu povoleného pobytu není dostatečná k naplnění účelu

dlouhodobého pobytu, je logický a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje. I v tomto ohledu tedy rozhodnutí správních orgánů a napadený rozsudek krajského soudu ob stojí.

Důvodnou pak Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatelky, podle níž se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Z protokolu o výsledku stěžovatelky v rámci řízení před správním orgánem I. stupně ze dne 9. 11. 2011 vyplývá, že se správní orgán I. stupně zabýval okolnostmi, jež mohly být významné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Jistě je možno souhlasit se stěžovatelkou v tom, že nelze očekávat od cizince, že již v řízení před správním orgánem I. stupně bude obsáhle argumentovat ve vztahu k nepřiměřenosti případného zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života. Na druhou stranu však z hlediska logiky žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a smyslu uskutečnění výsledku cizince lze důvodně předpokládat, že sám cizinec (pokud jde o jeho soukromé či rodinné vazby na území ČR) projeví v tomto ohledu alespoň určitou míru aktivity, na níž pak bude muset správní orgán odpovídajícím způsobem reagovat. Z rozhodnutí správních orgánů v dané věci vyplývá, že správní orgán I. stupně i žalovaný se otázkou zásahu rozhodnutí do rodinného života stěžovatelky zabývaly. Vycházely především z toho, že otcí a matce stěžovatelky nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt na území ČR s tím, že rodinný život stěžovatelky je stále realizován na území Ruské federace. Žádné okolnosti týkající se soukromého života stěžovatelky v projednávané věci ani z uskutečněného výsledku ani z jiných podkladů nevyplývaly, nelze ostatně přehlédnout, že žádné své konkrétní osobní vazby na území ČR stěžovatelka neuvedla ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v žalobě či v kasační stížnosti a její námitky v tomto ohledu setrvaly vždy pouze v obecné rovině. Nutnost ukončit podnikání na území ČR by sice mohla za určitých okolností představovat nepřiměřený zásah do soukromého života, takový důsledek rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu však stěžovatelka nejen netvrdila, ale neplyne ani z povahy či rozsahu její podnikatelské činnosti. Ostatně správní orgány dovodily formálnost pobytu stěžovatelky na území ČR v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, nelze tedy souhlasit s tím, že by tento aspekt (podnikatelská činnost na území ČR) nevypořádaly dostatečně.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal podanou kasační stížnost v žádné ze vznesených námitek za důvodnou, a proto ji zamítl (§110 odst. 1. *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu